

ordenen siger. Problemet er bare, at der er for mange her i Folketinget, der ikke rigtig tror på regeringen i denne sag.

Lad os tage for to måneder siden, den 29. februar 1996. Da var også SF medforslagsstillere til en dagsorden, der blev vedtaget af store dele af Folketinget, vedrørende forholdene i landdistrikterne. Hvis vi ser på den dagsorden, har vi senere fået en fax fra indenrigsministeren, hvor hun – i gåseøjne – mere eller mindre begynder at løbe fra dagsordenens indhold. Der har vi måttet skærpe tonen over for hende og sige: Det er altså de ting, der er besluttet, og det er de ting, der skal køres frem.

Og det er det samme, vi frygter her: at selv om miljøministeren slår ud med armene og er meget velformuleret her på talerstolen – det vil jeg erkende – er vi lidt nervøse for, at ministerens ord bare er ord, som ikke bliver efterlevet. Derfor vil vi godt ligesom have det bundet op på et eller andet, og det er grunden til den dagsorden, som vi er enige om at foreslå her i dag.

Så jeg synes, at vi skulle prøve at skruer denne debat derned, hvor den hører hjemme. Det er noget mere jordnært, og al den Supereuropasnak har vi slet ikke brug for i relation til den debat, som vi fører i dag. Men selvfølgelig har man lov at sige, hvad man har lyst til.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg var lidt skuffet over, at SF ikke kunne stemme for den dagsorden, der er foreslået. SF har været aktivt med i meget af landdistriktpolitikken. Det havde været rart, om man kunne gøre det, og jeg synes, at begrundelsen for det var meget svag og meget skuffende.

Men det, det kører på i hovedpunktet, er angsten for markedet, angsten for de ting, som markedet udvikler. Nu er det sådan, at Det Konservative Folkeparti ønsker, at vores erhvervsliv, vores arbejdsmarked faktisk fungerer som et marked. Men det skal ikke være kræfternes frie spil uden nogen form for reguleringer, som man hørte det i gengivelsen fra SF.

Der er masser af reguleringer, som vi sætter ind for at få markedet til at køre bedst muligt, men vi vil ikke over i et centralistisk planlægningssystem, hvor man tager konkurrencen som drivende kraft ud af det. Man kan jo ikke bare vedtage, at nu skal Tønder by udvikle sig positivt. Det afhænger jo ret meget af folkene i Tønder by, om den gør det, eller om en landsby gør det.

Så bliver det efterlyst, at vi skulle gøre noget på trafikområdet. Jamen det har vi jo rent faktisk gjort med den dagsorden, vi alle sammen vedtog herinde. Der skulle nedsættes dette udvalg netop for at arbejde med det.

Men hvad er der sket? Vi har ikke hørt noget. Jeg håber, vi får noget at vide om det her i dag. Det, vi er bange for, er, at vi bliver nødt til at holde regeringen fast på det, for ellers sker der ikke noget. Det er ærgerligt, at det er sådan, men når resultaterne ikke kommer hurtigt, er vi altså nødt til at gentage dem og have dem på papir. Så ved vi, hvad vi har at holde os til.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det, en del af øvelsen går ud på lige nu, er, at miljøministeren vil prøve at forklare, at i denne landsplanredegørelse mangler der noget. Han siger det ikke så tydeligt, som vi gør i dagsordenen. Han siger lidt om, at der kunne jo have været skrevet lidt mere om landdistrikterne.

Det er tankevækkende, for det her er jo ikke en fristil. Det er et hæfte udsendt af ministeriet, velgennearbejdet punkt for punkt. Der er masser af embedsfolk, som har siddet og kigget hver eneste side igennem. Og nu kommer man så til at kigge i det og siger: Hov, der stod ikke noget særligt om landdistrikterne. Nå ja, det var lige en fejl.

Det er jo ikke en fejl. Det er selvfølgelig helt bevidst, at man har kørt den politik. Det passer også sammen med Vadehavet og alt andet, hvor man er ude og belære befolkningen om, hvordan de skal leve derude. Det er ikke sådan, at landdistrikterne skal trives på deres egne vilkår.

Derfor blev jeg glad, fordi hr. Steen Gade sagde til ministeren: Der er ikke sammenhæng i planen. Det har hr. Steen Gade ret i. Nu har vi så kun regeringen tilbage, der mener, at der stadig væk er sammenhæng i planen.

Der er ikke sammenhæng i planen, og derfor vil jeg godt spørge, for det ville være interessant at høre, om hr. Steen Gade er enig i, at der mangler et helt afsnit om landdistrikterne, for ellers er det jo omkostningsfrit for miljøministeren. Miljøministeren kan stå på talerstolen og sige, hvad han vil, om landdistrikterne, hvis hr. Steen Gade ikke vil holde miljøministeren fast på, at der mangler et afsnit om landdistrikterne, og at det skal han efterleve.